

Ν. Ε. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ.

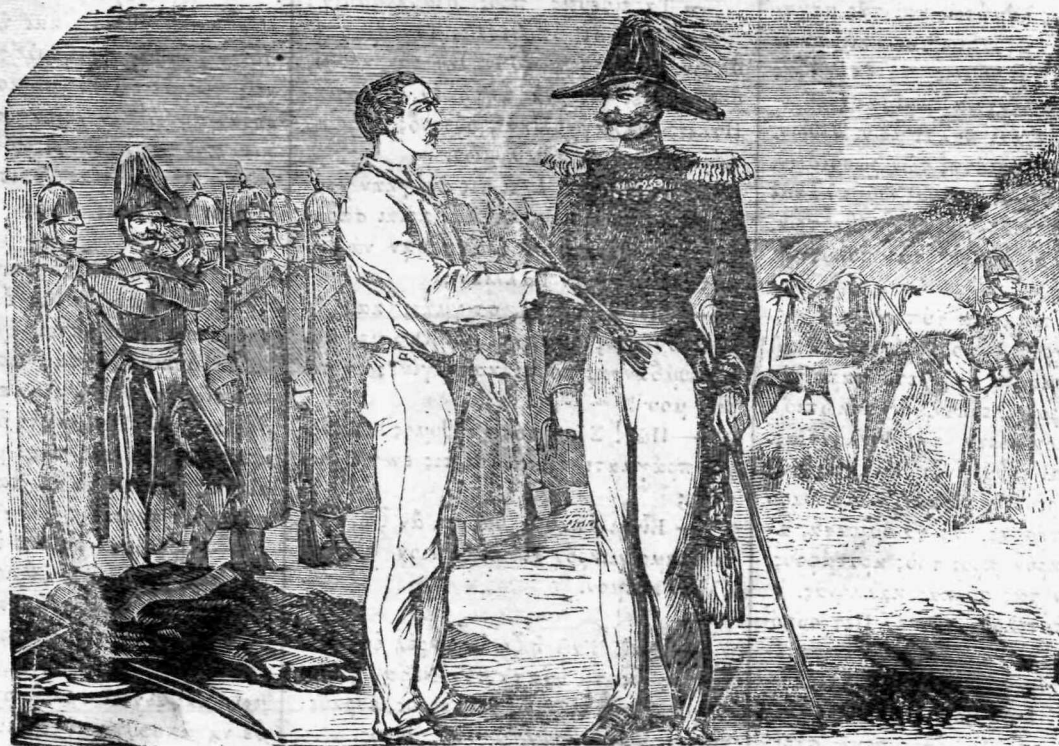
Διευθυντής

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
 'Επί τῆς διαστρω-
 ρώσεως τῶν ὁδῶν
 Πειραιῶς καὶ Γε-
 ρανίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛ. ΤΙΜΑΤΑΙ
'Εν Ἀθήναις ἐτησίᾳ δρ. Ν. 8	Αἱ Ῥωσίδες Παρθένοι ἢ σκηναὶ τῶν Μηδενιστοτῶν.— Ῥωσικοὶ ἔρωτες	'Εν Ἀθήναις λεπτὰ 10.
» » ἑξαμ. » » 5.	'Εμ. Γουζαλές, (μετὰ εἰκόνας). — Οἱ δύο Καλλιτέχναι (συνέχεια) ὑπὸ	» ταῖς ἐπαρχίαις .. » 15.
» ταῖς ἐπαρχ. ἐτησίᾳ » » 10.	Λάμπρου Ἐνυόλη.—'Εν παράδειγμα (διήγημα Ed. Amicis).—Ποικίλα.—	» τῶ ἐξωτερικῶ ... » 25.
» » ἑξαμ. » » 6.	Γνωστοποιήσεις.	Φύλλα προηγούμενα » 50.
» τῶ ἐξωτερ. ἐτησίᾳ φρ. 15.		

'Επισημονίσατε τε τὸ τοιμβούκιόν σα, ὅπερ ἔσχον τὴν ἀνεπιτηδεύτητά νὰ θραύσω. σελ. 237 στήλη 3.

ΑΙ ΡΩΣΣΙΔΕΣ ΠΑΡΘΕΝΟΙ

Μυθιστορία τῆς Κυρίας Μ. L. GAGNEUR

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΚΥΑΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

I

'Εορτὴ ἐν τῷ Χειμερινῷ Μεγάρῳ

'Η πτώσις τῆς Πλεύνας ἔθετο τέρμα εἰς τὴν κατὰ τῆς Τουρκίας ἐκστρατείαν. Ὁ Τσάρος ἐπανῆλθε τροπαιοῦχος εἰς Πετροῦπολιν.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ Δεκεμβρίου 1877 μέγας χορὸς μετ' ἐπισήμου ὑποδοχῆς

ἐδίδετο ἐν τῷ Χειμερινῷ Μεγάρῳ. Ἐορτάζετο μεγαλοπρεπῶς ἡ ἐπάνοδος τοῦ νικητοῦ.

'Η ἐσωτερικὴ διακόσμησις τοῦ μεγάρου ἦτο μυθώδης. Ἡ δὲ δικτὴ πολυτέλεια, διὰ τῆς φειδωλῆς αὐτῆς κομψότητος, δὲν δύναται νὰ δώσῃ ἔστω καὶ μικρὰν ἰδέαν τῆς τὴν ἀνατολικὴν ἀναμιμνησκούσης ρωσικῆς μεγαλοπρεπείας.

'Η ἐπιβλητικὴ σειρά τῶν καταφώτων αἰθουσῶν τοῦ μεγάρου, ἡ λαμπρὰ καὶ ἀπέραντος αἰθουσα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου: πάντα ταῦτα μαρμαρίνα, ἢ μαρμαροειδῆ, παρίστων μαγικὴν θέαν.

Γραμματὶ φωτειναὶ περιέβαλλον τὰ πλαίσια. Ἐκατοντάδες λυγνῶν, καταπληκτικῶν τὸ μέγεθος, κατερχόμεναι

ἐκ τῆς ὀροφῆς, διέχεον τὸ φῶς αὐτῶν ἐν μέσῳ φασφορίζοντος ἀτμοῦ.

'Ἐφαίνετο ὡσεὶ πυρκαϊά.

'Εν τῇ ἀπεράντῳ στοᾷ τοῦ Περμπήου, ἐκινεῖτο κύμα ζῶν, παικιλόχρουν, ἐκθαμβούν. Θὰ τὸ ἐξελάμβανέ τις ὡς ρύακα χρυσοῦ, πολυτίμων λίθων, ἀκτινοβόλων προσώπων, ἀστραπτόντων μειδιαμάτων, ξανθῶν κομῶν καὶ χιονολεύκων ὤμοπλατῶν.

Αἱ λαμπραὶ στολαὶ τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, τὰ χρυσὰ κοσμήματα, αἱ πεποικιλμέναι δι' ἀδαμάντων ἐπωμίδες, τὰ παράσημα, οἱ σταυροί, αἱ ἐγκαυστόστιχοι πλάκες ἐφαίνοντο ἐπὶ τῶν στηθῶν ὡς τόσαι φωτειναὶ ἐστία. Οὐδαμοῦ, ὡς ἐν Ρωσίᾳ, τὰ παράσημα εἶναι τόσῳ πολυάριθμα καὶ τόσῳ πλού-

σια. Οὐδαμῶς τὰ φορέματα τῶν ἐπισήμων ὑποδοχῶν εἶναι τόσῳ λαμπρά, τόσῳ ποικίλα, τόσῳ πλήρη χρυσοῦ καὶ κεντημάτων.

Τὰ ἀσιανὰ φορέματα ἐδίδον εἰς τὴν ἐορτὴν ταύτην χαρακτηριστὰ λίαν πρωτότυπον. Ἐδῶ πρίγγιψ τις κιρκάσιος, ἐκεῖ ἀρχηγός τις τῶν Λεσγίων, ἀλλαγῶς ἀξιωματικός τις μογγόλος, πρίγγιψ τις μιγκρελιανός ἢ μωαμεθανός, ἐπεδεικνυον τὰς βαρυτίμους αὐτῶν ἐνδυμασίας, τὰς τόσῳ παραδόξους καὶ κατὰ τὸ κόψιμον καὶ κατὰ τὰ χρώματα.

Αἱ στολαὶ τῶν γυναικῶν ἦσαν ἐπίσης μεγαλοπρεπεῖς, ἀλλὰ κομψότητος ὄλως νεωτέρας. Ἡ λεπτότης καὶ ἡ χάρις τῶν παρισινῶν συρμῶν μάτην ἐπάλιον κατὰ τῆς λάμπσεως καὶ τῆς μεγαλοπρεπειᾶς τῶν στρατιωτικῶν καὶ ἐθνικῶν στολῶν. Καὶ ὅμως τὰ ἐκ γάζης καὶ τριχάπτων ἐκεῖνα φορέματα ἔδριθον μαργαριτῶν καὶ πολυτίμων λίθων. Ἄλλως τε, ἡ ὠραιότης τῶν ρωσίδων, ἡ εὐσαρκία των, αἱ γυμναὶ ὠμοπλάται των καὶ τὰ ἐπίσης γυμνά στήθη των, ἤξιζον δι' ὅλα ἐκεῖνα τὰ πολύτιμα κοσμήματα!

Ὅποια δὲ ποικιλία τύπων!

Ἡ μελάγχρους, πορφυροχέιλος καὶ ἀετόρρινος κιρκασία διήρχετο παρὰ τὴν λεπτοφυᾶ, ἐρυθρόλευκον, γλαυκώπιδα καὶ χρυσόκομον κόρη τῆς Φινλανδίας. Ἡ βοῶπις καὶ εὐθύρρινος Ἑλληνὶς τῆς Ὀδησσοῦ ἔχόρευεν ἀπέναντι καλμοῦκου τινος πριγγιπῆσσης, ἧς τὰ ὄμματα, ἀνερχόμενα μικρὸν πρὸς τοὺς κροτάφους, ὑπερμύνησκον τὰς σινκὰς καλλονάς.

Πᾶν τὸ ἀποτελοῦν τὴν ἐν Πετρούπολει λεγομένην *κοινωνίαν* ἦτο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην συνηγμένον ἐν τῷ Χειμερινῷ Μεγάλῳ. Ἡ δὲ κοινωνία αὕτη παρυσίαζε τὰ μᾶλλον ἑτερογενῆ στοιχεῖα. Παρὰ τοὺς ἀρχαίους βογιαίρους, ἔβλεπέ τις τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν κατακτηθέντων χωρῶν: Γερμανούς, Πολωνούς, Ταρτάρους, Καυκασίους, Φινλανδοὺς. Νῦν δὲ, ὅτε οἱ βογιαῖροι εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦσαν κατεστραμμένοι, ὅτε ἡ κατασκευὴ τῶν σιδηροδρόμων ἀνοίγει εὐρὸ στάδιον ἐνεργείας, ὠφελιμάτων καὶ ραδιουργιῶν, ἤρξατο σχηματιζόμενον ἐν Ῥωσίᾳ εἶδος τι ἀριστοκρατίας τοῦ πλοῦτου, πρὸς ἣν ἡ *κοινωνία* ἀνοίγει τὰς θύρας τῆς.

Μεγάλοι τινες τραπέζιται καὶ ἰδιωκτῆται ἀνεμίγνυντο μετὰ τῶν ἐπισήμων ὀμᾶδων.

Ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ χοροῦ, προσεπάθουν νὰ χορεύωσιν ἀλλὰ, πράγματι, δὲν τὸ κατώρθουν.

Ἐν μέσῳ δύο κιδῶν τῆς τοῦ Πομπηίου στοᾶς, νεαρός γάλλος διπλωμάτης, φέρων τὸ παράσημον τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς καὶ τὴν ταινίαν τοῦ Ἁγίου Βλα-

διμήρου, ἵστατο παρατηρῶν τὸ διερχόμενον ἐκεῖνο ἀκτινοβόλον πλήθος. Αἶρνης ἀνεσκήρτησεν ἐκπλαγεῖς, καὶ διασχίσας τὸ πλήθος ἔπληξεν ἐπὶ τῶν ὤμων νέον τινα φέροντα ἀπλῶς μέλανα ἱματισμόν, ἀνευ παρασήμων καὶ ταινιῶν.

— Πῶς, Σαβέρ! σὺ ἐδῶ! Ποῖα σύμπτωσις!

— Ἐπὶ τέλους σὲ εὕρισκω, φίλιτάτε μοι Πριέ. Ἦλπιζον ὅτι θὰ σὲ συναντήσω. Μετέβην μετὰ μεσημβριᾶν παρὰ τῆ γαλλικῆ πρεσβείᾳ, ὅπως σὲ ἰδῶ, ἀλλ' εἶχες ἐξέλθει πρὸ μικροῦ.

— Καὶ πότε ἦλθε; εἰς Πετρούπολιν;

— Εἶναι ἤδη δύο ἡμέραι.

— Ταξειδεύεις πρὸς διασκέδασιν;

— Ὅχι, δι' ὑποθέσεις. Τὴν διασκέδασιν, καθ' ὅσον ἠδυνήθην νὰ κρίνω, δὲν πρέπει τις νὰ ζητῆ ἐν Ῥωσίᾳ. Πόλεις μελαγχολικαί, οὐρανὸς ἀχρῶς, χώρα κλεπτῶν καὶ λύκων.

— Πράγματι, ἔχει τις ἀνάγκην χρόνου ὅπως συνειθίσῃ. Ἀλλὰ, ποῖα σπουδαῖα ὑποθέσεις σὲ ἠνάγκασαν νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν Γαλλίαν;

— Ὁ! ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐχωρίσθημ, ἀγαπητέ μοι Ὀράτιε, πόσα συμβάντα, πόσα καταγιγῆδες ἐν τῷ βίῳ μου!

— Πῶς! Σὺ, ὁ τόσῳ εὐθυμὸς! Ὑπάρχει πράγματι τραγωδία τις ἐν τῷ βίῳ σου;

— Εἶναι ἀληθῶς θαῦμα, ἂν ζῶ, διότι ἔκαμα μικρὸν τι ταξειδίον εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

— ἜΑ!

— Ναι. Ἐνῷ ἡ ζωὴ σου ρεῖ ἐνταῦθα ἥσυχος ὡς τὰ ὕδατα τοῦ Νέβα, ἡ ἰδική μου, ὀρμητικὴ ὡς χεῖμαρρος, ἐθραύετο κατὰ τῶν βράχων τοῦ πάθους.

— Τοῦ πάθους! Σὺ, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισα σκεπτικόν! Μὲ ἐκπλήττεις!

— ἜΑ! φίλιτάτε μοι, περὶ οὐδενὸς πρέπει νὰ ὀμνῆς τις. Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ δραματικὴ ἱστορία μου, θὰ σοὶ διηγηθῶ αὐτὴν ἐν συτόμῳ.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην κίνησιν τις ἐγένετο ἐν τῇ αἰθούσῃ. Τὸ πλήθος ἀπεσύρετο ἐνθεν καὶ ἐνθεν.

— Πρατήρησον! εἶπεν ὁ κόμισ Ὀράτιος Πριέ. Ἰδοὺ ὁ αὐτοκράτωρ.

Ὁ Ἀλέξανδρος εἰσῆρχετο τῷ ὄντι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας καὶ τῶν μεριστάνων τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου.

Ὁ Τσάρος ἔφερε στρατιωτικὴν στολήν, ἧτις ἀνεδεικνυεν ἔτι μᾶλλον τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημά του. Ἡ στάσις αὐτοῦ ἦτο ἐπιβλητικὴ. Οἱ χαρακτήρες του εἶχον τὴν κανονικότητα ἀγάλματος. Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του μεγαλο-

πρέπεις ταυτοχρόνως καὶ γλυκεῖα. Καὶ ὅμως ἀπεκδέχετο τὰς ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τῶν αὐλικῶν καὶ τῶν εὐγενῶν μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ μελαγχολίας, ὡσανεὶ ἡ ἀνάμνησις τῶν θυμάτων τῆς δόξης καὶ τῆς δεσποτείας του τὸν κατέπιεζε.

— Φαίνεται, τῇ ἀληθείᾳ, ἀγαθὸς ὁ ἄνθρωπος οὗτος, εἶπεν ὁ Σαβέρ.

— Καὶ εἶναι πράγματι. Ἡ ἀγαθότης του ὅμως πολλάκις φθάνει ἄχρις ἀδυναμίας.

— Ἀλλὰ, μοὶ φαίνεται περίφροντις;

— Καὶ ἔχει διατί!

— Πῶς! νικητῆς, λατρουόμενος ὑπὸ τῶν εὐγενῶν καὶ τοῦ λαοῦ του!

— Ἐ! τρέχεις πολὺ. Ὁ λαὸς του εἶναι πολὺ ἀθλιός, καὶ ἡ ἀθλιότης δὲν δίδει ἀγαθὰ συμβουλὰς. Οἱ δὲ εὐγενεῖς του δὲν εἶναι βέβαιον ὅτι ἐσυγχώρησαν αὐτῷ τὴν χειραφέτησιν τῶν δούλων καὶ τὰ φιλελεύθερά του σχέδια.

— Ἀπεναντίας ἐπίστευον ὅτι οἱ Ῥῶσοι εὐγενεῖς εἶναι λίαν φιλελεύθεροι.

— Ναι, κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἰδίως ἐν Γαλλίᾳ, εὐρισκόμενοι. Οἱ Ῥῶσοι ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ ἐπιδοκιμαζῶνται, ὥστε θυσιάζουσιν ἐκουσίως τὴν ἀλήθειαν εἰς τὴν ματαιοδοξίαν των. Πράγματι ὅμως ἡ ἀριστοκρατία φοβεῖται τὰς μεταρρυθμίσεις, αἵτινες ἠδύναντο νὰ παραβλάψωσι τὰ προνόμιά τους.

— Προνόμια ἐπίσης ὑπερβολικά, ὡς τὰ τῆς γαλλικῆς ἀριστοκρατίας πρὸ τοῦ 89, προσέθετο ὁ Ραϊμόνδος Σαβέρ.

— Ὁ Τσάρος, καίτοι αὐτοκράτωρ, ἐπανελάβεν ὁ Ὀράτιος, εἶναι λίαν νοήμων καὶ ἐννοεῖ τὴν ἐποχὴν. Ἐπιθυμεῖ δὲ νὰ ἀποφύγῃ τὸ ἀπειλοῦν αὐτὸν 93.

— Ἀλλ' ἡ ἀπειλὴ αὕτη εἶναι πράγματι σπουδαία;

— Τὸ ἐπαναστατικὸν πνεῦμα ἐποίησατο ἐν Ῥωσίᾳ μεγάλας προόδους. Ἀλλ' εἶναι πράγματι καὶ πόσον ἐπιφθον, ὅσον τινεῖς ἰσχυρίζονται; Τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ τὸ βεβαιώσω. Καὶ ὅμως αἱ κατὰ τὴν προῖαν ταύτην τοιχοκοληθεῖσαι προκηρύξεις ἀποδεικνύουσι τόλμην καὶ ἀποφασιστικότητα...

— Ποῖαι προκηρύξεις;

— Μεγάλαι καὶ ἐρυθραί, ἀπορρέουσαι ἐκ τινος αὐτοκαλουμένου ἐπαναστατικοῦ κομιτάτου, προσκαλοῦντος τὸν αὐτοκράτορα διὰ φράσεων, ὀλίγων ἀποδεικνυσῶν σεβασμῶν, ὅπως δῶσῃ σύνταγμα εἰς τὴν Ῥωσίαν καὶ καταργήσῃ τὴν μουσικὴν Ἰακονομίαν. Αἱ προκηρύξεις αὗται, καθ' ἃ φαίνεται, προσέβαλον κατάκαρδα τὸν Τσάρον, ἐνῷ ἐξήγειρον τὸ δημόσιον αἰσθημα.

— Πιθανῶς αὐτὸ τοῦτο ἐπεδίακον

καὶ οἱ ἐπαναστάται, νὰ ἐξεγείρωσι τὴν συνείδησιν τοῦ λαοῦ καὶ τὴν συνείδησιν τοῦ Τσάρου.

— Μὴ κατὰ τύχην, εἶπεν ὁ Ὁράτιος, μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασίν σου, ἔγεινες δημοκρατικός, ἐπαναστατικός, κοινωνιστής; Ἄς ἴδωμεν, ἐξακολούθησον τὴν ἱστορίαν σου, ἥτις λίαν μὲ ἐνδιαφέρει.

— Ἀὕτη εἶναι κατ' οὐσίαν λίαν χυδαία. Ἠγάπησα ὡς παράφρων γυναῖκά τινα... Ἐθεραπεύθην ὁμως τόσῳ καλῶ, ὥστε δὲν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ τὴν κακολογήσω. Τὰ ἐλαττώματα τῶν δυστυχῶν τούτων εἶναι μᾶλλον τὸ ἀποτελεσμα τῶν ἡμετέρων ἡθῶν, ἢ τῆς θελήσεώς των. Αὗται εἶναι ὅ,τι δύναται νὰ ᾖναι ἐν μέσῳ τοῦ βορβόρου τούτου, ὃν κοσμοῦσι διὰ τοῦ ὀνόματος τῆς κοινωνίας.

— Ὡ! μοῦ ἔγεινες φιλόσοφος μεμψιμοιρῆς

— Φίλτατέ μοι, ὁ θάνατος μεταβάλλει τὸν ἄνθρωπον, εἶπεν ὁ Σάβερ γελῶν. Ὅταν ἐπανερχεταί τις εἰς τὴν γῆν, βλέπει τὰ πράγματα ἐξ ὑψηλότερας περιοπῆς. Τὴν ἡγάπων πράγματι, ᾗθελον νὰ τὴν ἐξαγάγω τοῦ βορβόρου, ἐπίστευον ἄξι τὸ κατώρθωσα, ἐσκεπτόμην μάλιστα νὰ τὴν συζευχθῶ, ὅτε ἐπληροφορήθην ὅτι μὲ ἠπάτα. Ἠθέλησα νὰ παλαίσω, νὰ τὴν ἀνακτῆσω, — ἀληθῆς παραφροσύνη! Ἐκ τούτου προήλθον ἅπαναι αἱ δυστυχίαι μου. Κατεστράφη χάριν αὐτῆς. Ἡ δὲ κληρονομία, ἥτις ἔπασεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου ὡς ἐξ οὐρανοῦ...

— Ἐχεις ἀξιόλογον τρόπον εἰς τὸ νὰ χαρακτηρίζῃς τὰς κληρονομίας...

— Ναι, διότι ἡ κατηραμένη ἐκείνη κληρονομία, μὲ ἔκαμε νὰ χάσω δύο τῶν ὠραιότερων ἐτῶν τῆς νεότητός μου, μὲ ἀπεπλάνησε, μὲ ἀπέσπασε τῆς ἐργασίας, κατέστρεψε τὸ στάδιόν μου. Ἄνευ τῆς κληρονομίας ἐκείνης, ἡ ἀπαισία ἐκείνη γυνὴ οὐδὲ βλέμμα θὰ ἔρριπτεν ἐπ' ἐμοῦ. Ὅτε ἤμην πλέον κατεστραμμένος, μετέβην εἰς Μοντεκάρολον, ὅπως λάβω τὰ τελευταῖα χίλια φράγκα ἅτινα μοὶ ἀπέμενον... Ἐἶτα κατέπιον δλόκληρον φιάλην λαυδάνου.

— Ἡὐτοκτόνησες;

— Ἡμην ἀπελπισμένος, διότι, μεθ' ὅλα τῆς τὰ ἀδίκαια, ἡγάπων ἔτι τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἢ μᾶλλον ἐπίστευον ὅτι τὴν ἡγάπων, ἐνῶ ἡ ματαιοδοξία μου μόνη προσεβάλλετο καὶ ὑπέφερε. Ρώσος ἰατρός, κατοικῶν εἰς τὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖον, ἐν ᾧ κατώκουν καὶ ἐγώ, ἐν Νικαίᾳ, μὲ ἐπανεφέρεν εἰς τὴν ζωὴν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἰατροὶ ἤλθον μόνον ὅπως πιστοποιήσωσι τὸν θάνατον. Ἰδοῦ, διατί σοι εἶπον ὅτι ἀπέθανον, καὶ ὅτι

χεις ἐνώπιόν σου ἓνα ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα.

— Καὶ ὁ ρώσος οὗτος ἰατρός...

Ὁ Ὁράτιος διεκόπη ἐκ νέου καὶ ὠθήσας διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὸν φίλον του:

— Ἰδοῦ, εἶπε, χαμᾶθ τῆ φωνῆ, ὁ ἀληθὴς αὐτοκράτωρ.

Καὶ ἐδείκνυεν αὐτῷ πρεσβύτην, λεπτοῦς καὶ ἐκφραστικούς ἔχοντα τοὺς τοῦ προσώπου χαρακτήρας, μεμετρημένον τὸ βῆμα καὶ ὀλίγον τι ἐπίσημον: ἄνδρα ὑψηλὴν κατέχοντα θέσιν, τὸν ὀρχικαγγελλάριον τῆς Αὐτοκρατορίας.

— Εἶναι ὁ Γορτσακῶφ;...

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.)

ΡΩΣΙΚΟΙ ΕΡΩΤΗΣ

EM. GONZALÈS

Ὁ συνταγματάρχης, μετὰ τὴν συνέλευσιν τοῦ Βρονίνη καὶ τῆς πριγγιπύσης, δὲν ἐξῆλθε τῆς οἰκίας του. Περιέμενε τὴν ἡμέραν τῆς στρατιωτικῆς ἐπιθεωρήσεως, μετὰ πυρετώδους ἀνυπομονησίας καὶ ταραχῆς. Ἄπαναι αἱ ἰδέαι τοῦ πρωτοπειροῦ ἐραστοῦ ἐσυγχίστησαν, καὶ ἡ τῆς αἰθούσης του ἀκαταστασία ἐμαρτύρει τὴν κατάστασιν τοῦ πνεύματός του. Ἐκαστον ἐξωτερικὸν ἀντικείμενον ἀντανέκλα κατὰ τινὰ τρόπον τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ μαρτύριον. Ὁ καθρέπτης, ἐν ᾧ ὁ Γουρσλῶφ μετὰ τόσῃς εὐαρεσκείας κατωπρίζετο ἄλλοτε, εἶχε θραυσθῆ δι' ἐνὸς ποδοκτυπήματος τοῦ κυρίου του, τὰ δὲ θρύμματα ἐκείνο τῆδε κἀκείσε ἐρριμένα ἐπὶ τοῦ πατώματος. Το ρωσικὸν μυθιστόρημα, τὸ μεταφρασθὲν γαλλιστὶ ὑπὸ τῆς πριγγιπύσης, ἔκειτο ἀνοικτὸν ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντήρου, ἐκάστη δι' αὐτοῦ σελὶς ἦτο συνεστραμμένη καὶ κα ἐρρυπωμένη. Πάντοτε τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ εἶχον περιβληθῆ ὄψιν φαντασιώδη συγχίσεως, σκυθρωπὴν καὶ ἀπελπιστικὴν, ἥτις ἄλλως ἦτο εἰς πλήρη ἁρμονίαν πρὸς τὴν κατάστασιν τῆς καρδίας τοῦ συνταγματάρχου.

Ὁ Γουρσλῶφ ἠγέρθη λίαν πρῶτ, καὶ περιμένων τὴν ὄραν τῆς ἐπιθεωρήσεως ἐκάπνιζε μὲ τὸ τουρκικὸν τσιμπούκιόν του. Τὸ κάπνισμα αὐτοῦ ὁμως ἦτο πυρετώδες, συχνόν. Ὁ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἐξερχόμενος καπνὸς ἐλάμβανε μυριάς μορφάς, ὅτε ἀνυψούμενος ἐν ὀρηκτικαῖς δυνάμει, ὅτε περιστρεφόμενος κυκλοειδῶς καὶ περιβάλλων αὐτὸν ἐν εἰδει στεφάνων.

Ὁ συνταγματάρχης ἐζήτει ἄρᾳ γὰρ νὰ μὴ βλέπῃ καὶ αὐτὰ τὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ του ἀντικείμενα; Ἠθέλην οὕτω νὰ προσασπῆσθῃ κατὰ τῶν προσβαλλουσῶν αὐτὸν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ὅπως περικλεισθῆ ἔτι μᾶλλον ἐν τῷ σκότει, ἐν ᾧ ἠρέσκετο ἡ καρδία του, ἐν τῷ μελαγχολικῷ ρεμβασμῷ τοῦ πνεύματός του;

Ἠδὴ ὁ Γουρσλῶφ, ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων τοῦ καπνοῦ, ἅτινα διέτρεχον κατὰ μῆκος τοὺς τοίχους καὶ ἀνυψούμενα συνεκεντροῦντο εἰς τὴν στέγην, οὐδὲν ἐβλεπε πλέον, οὔτε τὸν τάπητα, οὔτε τὰ πιστόλια, οὔτε τὰς σημαίας, ἅτινα ἐπλήρουν τὴν αἰθουσαν.

Δὲν διέκρινεν ἄλλο ἢ τὰς αἰχμάς τῶν ἐγχειριδίων, αἵτινες ἤστραπτον διὰ μέσου πυκνοῦ πέπλου... εἶτα δύο μορφάς, αἵτινες ἔμενον ἐπιμῶνας ἐνώπιόν του, ἐξερεθίζουσαι αὐτὸν εἰς τὸ ἄκρον, καὶ αἵτινες οὐδὲ στιγμὴν κατέλειπον αὐτόν.

Αἱ μορφαὶ αὗται, ἀκίνητοι ὡς ἀγάλματα, ἐφαίνοντο ἀπαύστως ἐν μέσῳ τῶν νεφῶν ἐκείνων τοῦ καπνοῦ, ἅτινα δὲν ἠδύναντο νὰ τὰς ἐξαλειψῶσιν. Αἱ μορφαὶ αὗται ἦσαν ἡ τοῦ Βρονίνη καὶ ἡ τῆς πριγγιπύσης.

Ὁ συνταγματάρχης τοὺς ἐβλεπεν ἔτι ἐν τῇ αὐτῇ στάσει, ἐν ᾗ τοὺς εἶχε καταλάβει κατασκοπεύων τὴν συνέντευξίν των. Ὅπως δὲ ἐκδικηθῆ κατὰ τοῦ ἀμειλίχτου τούτου δράματος, ἐπανελάμβανε μετὰ πεπνυγμένης φωνῆς, μετ' ἀπειλητικοῦ μειδιάματος, τοὺς αὐτοὺς τοῦ στρατιώτου λόγους.

— Ναι, ἔχεις δίκαιον, Βρονίνη, προσέθετεν ὁ Γουρσλῶφ, ἡ ζωὴ σου δὲν σοὶ ἀνήκει. Δύναμαι νὰ σὲ κάμω νὰ ἐξαγγίσης τὴν ἀσύνητόν σου προδοσίαν, ὅταν θέλω.

Τὰ δύο φαντάσματα ἐφαίνοντο ὅτι ἐπλησίαζον καὶ ὅτι τὸν ἐβλεπον χλευαστικῶς.

— Ἄπιστος Βεράτσκα! ἐπανελάβεν ἐξηγριωμένος. Ἐχεις ἀδίκον νὰ μὲ περιφρονῆς οὕτω, διότι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ βασανίσω τὸν ἐραστήν σου ὡς ἐπαναστατήσαντα δούλον: ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸν κρεμάσω ὡς κλέπτην: ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸν φονεύσω διὰ ραβδισμῶν ὡς κῦνα περιπλανώμενον! οὐδ' αὐτὸ τὸ πτώμα του δὲ δύνασαι νὰ ζητήσῃς!... Ὁ Βρονίνης τὸ εἶπε, Βεράτσκα, καὶ ὁ Βρονίνης ἔχει δίκαιον. Ὡ! αὐτὸς γνωρίζει πολὺ καλά τοὺς νόμους τῆς πατρίδος του, — αὐτὸς, ὅστις τοὺς παραβαίνει δι' ἐν σου μειδιάμα. Εἶσαι ὠραία, Βεράτσκα, ἀλλὰ φέρεις δυστυχίαν εἰς ὅσους ἀσύνητος ἐμεθύσθησαν ἐκ τῶν ψευδῶν σου μειδιημάτων!

Τότε ἐνόμισεν ὅτι ἡ ὠχρὰ μορφή τοῦ

σημαιοφόρου έρριψεν εἰς αὐτὸν βλέμμα περιφρονήσεως.

— Κατηραμένε στρατιώτα! ἀνέκραξε. Δὲν δύναμαι λοιπὸν νὰ σὲ ἀποδιώξω ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου; Καὶ ὅμως δὲν τὸ ἀγνοεῖς, οὐτιδανὲ καὶ ἀνίσχυρε ἀντεραστὰ, οὔτε δόλων ἔχω ἀνάγκην, οὔτε ἐπιδειξιότητος, ὅπως σὲ ἀπολέσω. Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ περιμεῖνω τὴν στιγμήν, καθ' ἣν πρέπει νὰ σὲ προκαλέσω, οὐδὲ νὰ ταπεινωθῶ, ὡς ἔπραξες σύ, ἄχρι τῆς βδελυρωτέρας ὑποκρισίας, ὅπως ἐκδικηθῶ κατὰ σοῦ διὰ τὴν εὐτυχίαν σου! Σὺ ἀνήκεις ἐμέ, ὑπὸ χιλίας ἐπόψεις, ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, ὑπ' αὐτὰ ἔτι τὰ ὄμματα τῆς ἐρωμένης σου, ἧς δὲν θὰ βραδύνη νὰ ἰδῶ τὴν ἀπελπισίαν. Εἶσαι τὸ νόμιμον θυμὰ μου Βρονίνη, καὶ δὲν ἔχω νὰ περιμένω πολὺ, ὅπως διατάξω τὸ μαρτύριόν σου.

Καὶ ὡς ἂν ἡ τύχη ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ ἐπίκουρος τῶν ἀπειλῶν τοῦ Γουροσλώφ, οὗτος εἶδεν, ἐν μέσῳ τοῦ καπνοῦ, τὸν ὠροδείκτην δεικνύοντα τὴν ἐνδεκάτην.

Ἡ ἐπιθεώρησις τοῦ συντάγματός του εἶχεν δοιπθῆ διὰ τὴν μεσημβρίαν. Ἡ ἐκδικησις ἐπλησίαζε γιγαντιαίως βήμασι.

Ὁ Γουροσλώφ ἔκλεισεν αἴφνης τοὺς ὀφθαλμούς. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου εἶχον διασκεδάσει τὸν καπνὸν καὶ ἐξαφανίσει τὸ θλιβερὸν δράμα, ὅπερ ἐξηρέθιζε τὸν συνταγματάρχην. Ἡσθάνθη ταυτοχρόνως εἰσδύον ἐν τῇ καρδίᾳ του ἀόριστόν τι αἶσθημα οἴκτου. Ἄλλ' ἤσχύνη διὰ τὴν ἀδυναμίαν του, καὶ ἐγερθεὶς ἀποτόμως ἐπανέλαβε δι' ὕψους ἀποφασιστικοῦ:

— Καὶ διατί νὰ φεισθῶ τοῦ ἀθλίου; Ἐφείσθη ἐκεῖνος ἐμοῦ, — ἐμοῦ, ὅστις τὸν μετεχειρίσθη ὡς ἀδελφόν, — ἐμοῦ, ὅστις συνεπάθησα εἰς τὴν συμφορὰν του καὶ ἠνοιξα πρὸς αὐτὸν τὴν καρδίαν μου; Ἐδίστασεν ὅπως μὲ παίξῃ μετὰ τῆς πονηρᾶς ἐκείνης πριγγιπῆσσης; Ὅτε τοὺς κατέλαβον ὁμοῦ, θὰ ἐγέλων ἀναμφιβόλως διὰ τὸν ἀνόητον καὶ ἀνεπιτήδειον ἔρωτά μου. . . . Διατί λοιπὸν νὰ ὀπισθοδρομήσω ἀπέναντι τῆς ἐκδικήσεως; Ὅπως μὲ περιπαίζωσι πάντοτε; Εἶναι νέος καὶ ὠραίος ὁ στρατιώτης ἐκείνος, καὶ ἐγὼ ὁ συνταγματάρχης του, γέρον καὶ ἀσχημος· λίαν ἀργὰ τὸ ἐνόησα. Ὡ! ὁ ἄνθρωπος, ἐκεῖνος, ὁ εὐτυχῆς ἐκεῖνος ἐραστὴς ἔκαμε νὰ ἀνανεωθῶσιν ἅπασαι αἱ πληγαὶ μου. . . . Σήμερον αὐταὶ αἰμάσσουσιν ὡς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς μάχης τοῦ Σμολένσκου, τοῦ Βοροδίνου καὶ τῆς Λειψίας. Τὸ αἷμά μου ὅμως δὲν ἔρρευεν ὑπὸ τὸ κνούτον, ἐνῶ τὸ ἰδικόν του. . . . Βεράτσκα, ὁ ἔρωσ σου θὰ ἀνθεξῇ εἰς τὸ αἶσχος σου;

Τὸ ὠρολόγιον ἐσήμανε ἐνδεκάτην καὶ ἡμισειαν.

— Εἶναι βραδὺς ὁ ὠροδείκτης, ἐξηκολούθησεν ὁ συνταγματάρχης. Ἄλλὰ, ποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις ἀπὸ δύο ἤδη ἡμερῶν βασιλεύει τὴν καρδίαν μου; Εἷς στρατιώτης, δούλος ἐκάστης τῶν διαταγῶν, ἃς θελήσω νὰ ἐκφωνήσω, ὅστις ὀφείλει νὰ ὑπακούῃ ἀγογγύστως εἰς τὴν θέλησίν μου, ἔστω καὶ τὴν μᾶλλον παράλογον καὶ τὴν μᾶλλον αὐθιχέρον, — εἷς στρατιώτης, οὔτινος ἐγὼ εἶμαι συγχρόνως ὁ πατὴρ καὶ ὁ ἀρχηγός, ἡ ζωὴ ἢ ὁ θάνατος, ὁ οὐρανὸς ἢ ἡ κόλασις. Πολλοὶ ἄλλοι στρατιῶται, ὧν οὐδὲ τὰ ὀνόματα κἂν ἔμαθόν ποτε, ἀπέθανον κατὰ διαταγὴν μου ὑπὸ τοὺς μύδρους ἢ τὸ κνούτον, καὶ ὅμως οὐδεὶς αὐτῶν μὲ προσέβαλε τόσῳ σκληρῶς. Ἄν, μετὰ τὴν προσβολήν, ἦν ὑπέστην παρ' αὐτοῦ, ἀφῆσω τὸν ἄνθρωπον τοῦτον νὰ ζήσῃ, θὰ ἦμαι ἐπίσης οὐτιδανός, ὡς ἐκεῖνος. . . . Τὸ θέλω. . . . θὰ ἀποθάνῃ. . . . θὰ ἀποθάνῃ τὸν θάνατον τῶν οὐτιδανῶν.

Ἐσήμανε μεσημβρία.

Ὁ συνταγματάρχης, χωρὶς κἂν νὰ ἐνθυμηθῇ τὸν θραυσθέντα καθρέπτην του, χωρὶς κἂν νὰ διευθετήσῃ τὸ λευκὸν σειρήτιον, ὅπερ ἔφερε συνήθως εἰς τὸν στρατιωτικὸν αὐτοῦ λαιμόν, φέρων ὅμως τὸ πολῦτιμον αὐτοῦ τουρκικὸν τσιμβούκιον, ἐξῆλθεν ὀρηκτικῶς τῆς οἰκίας.

Ἦκουσε τὸν ἦχον τῶν σαλπύγγων τοῦ συντάγματός του, καὶ ὁ μεμακρυσμένος αὐτὸς ἦχος ἀντήχει εἰς τὴν καρδίαν του ὡς ἡ φωνὴ τῆς ἀγωνίας τῶν δύο ἐραστῶν.

Ἐκλεκτὸς κόσμος κατεῖχεν ἤδη τὰ περὶ τὸ πεδίων ὑψώματα, ὅτε ὁ Γουροσλώφ ἀφίκετο, ὅπου περιέμενεν αὐτὸν τὸ σῶμα τῶν ἀξιωματικῶν του. Ὑπὲρ τὴν γραμμὴν τῶν στρατιωτῶν, οὗς ἐπρόκειτο νὰ ἐπιθεωρήσῃ, διέκρινε τὸν πρίγγιπα Μουριάκιν καὶ τὴν θυγατέρα του.

Ἡ Βεράτσκα, ὠχρὰ καὶ καταβεβλημένη, κατεκλίνετο σχεδὸν ἐν τῇ ἀμάξῃ.

Ὁ συνταγματάρχης ὑπεκρίθη ὅτι δὲν εἶδε τὴν πριγγιπῆσαν, ἥτις τὸν ἐβλεπεν ἰκετευτικῶς. Ἡ ἀλλοίωσις τῶν χαρακτήρων τῆς δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν συγκινήσῃ, διότι ἡ ἄφρων ἐκείνη ἀπελπισία ἀπεδείκνυε τὴν ἰσχὺν τοῦ πρὸς τὸν μιστὸν ἐκείνον ἀντεραστὴν ἔρωτός της. Ἄ! ἀναμφιβόλως αὕτη εἶχεν ὑπονοίας περὶ τῆς ἀποράσεως, ἣν ὁ συνταγματάρχης μόλις ἐκράτει εἰς τὴν ἄκραν τῶν χειλέων.

Ἡ ἐπιθεώρησις ἤρξατο.

Ὁ Γουροσλώφ ἵππευσε, ὅπως λάβῃ τὴν ἀρχηγίαν, καὶ μετ' ἀσυνήθους ταχύτητος διέτρεξε τὰς τάξεις ἐκείνας τῶν λογχοφόρων αὐτομάτων, πρὸς ἃ εἶδεν τὰς μᾶλλον δυσκετελέστους καὶ ἀντιπατικὰς διαταγὰς, αἵτινες ὅμως

ἐξετελοῦντο ἀμέσως μετὰ θαυμασίας ἀκριβείας. Ἄλλὰ πόσον προθύμως θὰ κατέθραυε, θὰ διεσκόρπιζε, θὰ ἐξεμηδένιζε τὸ ἀνθρώπινον ἐκεῖνο τεῖχος, ὅπως φθάσῃ ταχύτερον εἰς τὸν Βρονίνην.

Τὶ ἐνδιέφερεν αὐτῷ πλέον ἢ καταπληκτικὴ ἐκείνη ἀκρίβεια, μεθ' ἧς χιλιάδες στρατιωτῶν ἐξετέλουν ἀμέσως εἰς μίαν αὐτοῦ λέξιν, εἰς ἐν αὐτοῦ νεύμα, τὰς μᾶλλον πολυπλόκους τῶν κινήσεων; Τὶ ἐνδιέφερεν αὐτῷ τὸ μαγικὸν θέαμα τῶν κρατερῶν καὶ συνεσφιγμένων ἐκείνων γραμμῶν, αἵτινες, ὅτε μὲν ἐσχημάτιζον ὑπὸ τὸν ἥλιον, διὰ τῶν ἀστραπηδῶλων ὄπλων των, φωτεινὰς φάλαγγας, — καὶ ὅτε δὲ ἐν μέσῳ τοῦ κανοριτοῦ καὶ τοῦ καπνοῦ ἐφαίνοντο φρουρίου τεῖχος, πάνοπλον, ἀπόρητον, ἀπειλητικόν; Ὁ στρατιωτικὸς ἐνθουσιασμός δὲν ἐβαυκαλίεζεν αὐτὸν πλέον διὰ τῶν ὄνειροπολημάτων τῆς κατακτήσεως τοῦ κόσμου ὀλοκλήρου, βλέποντα τοὺς πόδας ἐκείνος ἀνερχομένους καὶ κατερχομένους μετὰ τόσῳ ἀκριβοῦς συμμετρίας, τὰς ἀκίνητους ἐκείνας μορφάς, αἵτινες δὲν ἐταράσσοντο, οὔτε ἐκ τοῦ ραπίσματος νεκροῦ ἀξιωματικοῦ, οὔτε ἐκ τῶν ἐκρήξεων τῶν μύδρων.

Ὁ Γουροσλώφ δὲν ἦτο πλέον ρώσσοσ συνταγματάρχης, ἀλλ' ἀντεραστὴς ἰχνηλατῶν τὸν ἀντεραστὴν του. Ἐξήτει τὸν ἀντάρτην τοῦτον στρατιώτην, ὅστις ὅμως δυσκόλως ἀνευρίσκετο ἐν μέσῳ τῶν ὁμοιομόρφων ἐκείνων τάξεων.

Ἐν τῷ ἐρεθισμῷ αὐτοῦ καὶ τῇ ἀνυπομονησίᾳ, ὁ συνταγματάρχης εὕρισκεν ὅτι τὰ γυμνάσια ἐβαίνον κακῶς, καὶ ὅπως δεῖξῃ κάλλιον εἰς τε τοὺς ἀξιωματικούς καὶ τοὺς στρατιώτας κατὰ τι ἡμάρτανον οἱ ἐλιγμοί, ἀφίππευσε. Κατὰ τύχην, ὀφειλομένην εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τῶν γυμνασίων, ἡ γραμμὴ ἐν ἧ εὕρισκετο ὁ Βρονίνης δὲν εἶχεν ἔτι παρελάσει ἐνώπιόν του. Ὁ Γουροσλώφ εἶχε πάντοτε εἰς τὴν χεῖρα τὸ τουρκικὸν τσιμβούκιόν του, ὅπερ μετεχειρίζετο ἀντὶ ξίφους ὅπως δεικνύῃ τοὺς ἐλιγμούς. Εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐλέγξῃ γηραιὸν τινα ἀξιωματικόν, . . . ὅτε αἴφνης ἡ φωνὴ ἐστάθη εἰς τὸν λάρυγγά του. . . . Διέκρινε τὸν ἐχθρόν του. Καταχθόνιον μειδίαμα διέστειλε τὰ χεῖλη του.

Ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ καταστείλῃ ἐπὶ στιγμήν τὴν ἐκρήξιν τοῦ μίσους του, διότι ἤθελε νὰ χρωματίσῃ τὴν ἐκδικησίαν του διὰ τινος φαινομένου δικαιοσύνης. Ἐρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὑψώματος, ὅπου ἦτο ἡ ἀμάξα τῆς Βεράτσκας. Ἡ ἀμάξα ἦτο εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, καὶ ὡς ἐκ τούτου αὐτὸς ἠδυνήθη νὰ ἰδῇ τὴν νεκρικὴν ὠχρότητα καὶ τὴν πυρετώδη συστολήν τοῦ προσώπου τῆς πριγγιπῆσσης. Δὲν συνεινῆθη ἐκ τούτου, ἀπεναντίας ἡ ζηλοτυπία αὐτοῦ

ἐξηρηθίσθη εἰς τὸ ἔπακρον. Οὐδέποτε δι' αὐτὸν ὠραία γυνὴ ὠχρίασε καὶ ἀνησύχησε τόσον. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁ πρίγκηψ Μουριάκιν ἐφαίνετο συμμεριζόμενος τὴν ζωηρὰν τῆς θυγατρὸς τοῦ ἀνησυχίαν. Ἐγίνωσκε λοιπὸν καὶ αὐτὸς τὸ μυστικὸν τοῦ ἀσυνέτου ἐκείνου ἔρωτος ; — Ἔστω ! τόσῳ τὸ καλλίτερον, ἐσκέφθη ὁ Γουροσλῶφ, οὐδέποτε θὰ ὑποφέρωσιν ὅσον ὑποφέρω ἐγώ ! — Ἡ σκέψις αὕτη διήλθε τὸν νοῦν αὐτοῦ ἀστραπηδόν. Διὰ σταθεροῦ δὲ βήματος, τὴν κεφαλὴν ἔχων ὑψιτενῆ καὶ σχεδὸν μειδιῶν, ὁ συνταγματάρχης ἐβάδισε πρὸς τὸν στρατιώτην του. Ἐσφιγγε μόνον ἐν τῇ παλάμῃ τὸ τουρκικὸν τσιμβούκιον τόσῳ δυνατὰ, ὥστε τὸ δυστυχὲς τσιμβούκιον ἔτριξε.

Ἡ Βεράτσκα δὲν εἶχε δυνήθῃ νὰ προειδοποιήσῃ τὸν Ἀλέξανδρον, ἤθελε δ' ἄλλως καὶ μόνη νὰ ἐργασθῇ ὅπως τὸν σώσῃ. Ὁ στρατιώτης λοιπὸν ἔμεινεν ἤρεμος καὶ ἀδιάφορος ἀπέναντι τῆς ὑποκόφου ὀργῆς τοῦ Γουροσλῶφ. Ἡ ἡρεμία αὕτη τοῦ ἀγαπωμένου ἐραστοῦ συνέτεινε νὰ φέρῃ εἰς τὸ ἔπακρον τὴν ὀργὴν τοῦ συνταγματάρχου, ὅστις ἔστη ἀποτόμως ἐνώπιον τοῦ στρατιώτου, ὅπως τὸν καθυποβάλλῃ εἰς λεπτομερῆ ἐξέτασιν.

— Τί σημαίνει ἡ στολῆ αὕτη ; εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ συνταγματάρχης, ὅστις μόλις ἠδυνήθη νὰ καταστειλῇ τὸν νευρικὸν τῆς φωνῆς του τρόμον. Παρατήρησον, λοχαγέ, ὁ ἄνθρωπος οὗτος παραμελεῖ τὴν ἐνδυμασίαν του . . . Ἰδέ, προτείνει λίαν τὰ γόνατα . . . Ἄ ! Ἐ ! κράτει τοὺς ὤμους ἔσους, τὸ στήθος μᾶλλον προτεταγμένον . . . Ἀλλά, τί σημαίνει τοῦτο ; Εἶσαι κωφός ; Στάσου καλλίτερον !

Καὶ ὁ Γουροσλῶφ συνήνου τὰς χειρονομίας πρὸς τὴν βραχειάν καὶ διακεκομμένην διαταγὴν του. Ὁ Βρονίνης κατέστα αἴφνης κάτωχρος.

— Μὴ μὲ ἐγγίσετε ! ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς μόλις συριξάσης διὰ μέσου τῶν ὀδόντων του.

— Δὲν ὀμιλοῦσιν ὑπὸ τὰ ὄπλα ! ἐπάνελαβε ψυχρῶς ὁ συνταγματάρχης.

Καὶ διὰ τοῦ *λουλά* τοῦ τσιμβουκίου του ἐπληττε τὸ στήθος τοῦ στρατιώτου, ἔσπρωχε τὰ γόνατά του, καὶ ἔθιγε τὰς παρειάς του.

— Προσέξατε ! εἶπεν ὑποκόφως ὁ Ἀλέξανδρος, ἀρχίζων νὰ ἐνοῆσῃ τὸ αἷτιον τῆς διαγωγῆς τοῦ συνταγματάρχου καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐπονειδίτου ταύτης προκλήσεως.

— Ὀμίλησε, πιστεύω ! παρατήρησεν ὁ λοχαγός, σπεύσας νὰ κολακεύσῃ τὸν ἀνώτερόν του.

— Δὲν εἰξεύρω, ἀπεκρίθη ὁ Γουροσλῶφ, ὑποκρινόμενος ἀφρόντιδα ἐπιεί-

κειαν. Ἄς προσέξῃ καλῶς, ἄλλως τε, διότι ἡ πειθαρχία δὲν χωρατεύει.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην εἶδε τοὺς μεταλλοχολικούς ὀφθαλμούς τοῦ στρατιώτου στρεφομένους πρὸς τὴν πριγγίπισσαν, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τῆς ὀργῆς του :

— Ὁρβίος καὶ ἀκίνητος, κατεργάρε ! ἀνέκραξε.

Καὶ διὰ τοῦ *λουλά* τοῦ τσιμβουκίου του ἐπληττε τοῦ στρατιώτου τὴν παρειάν.

Ἡ Βεράτσκα ἔρρηξε σπαρακτικὴν κραυγὴν. Ὁ Ἀλέξανδρος προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ, ἀλλ' ὅλον αὐτοῦ τὸ αἷμα συνέρρευσε εἰς τὴν κεφαλὴν του, πέπλος ἐρυθρὸς ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐπροχώρησεν ἐν βῆμα, καὶ ἐπιλαθόμενος συγχρόνως καὶ τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ ἔρωτός του, ἀπέσπασε διὰ τῆς βίας ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ συνταγματάρχου τὸ τσιμβούκιον, ὅπερ εἶχε τὸν ἀτιμάσει.

Ὁ λοχαγὸς ἠθέλησε νὰ ριφθῇ ἐπ' αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ Γουροσλῶφ ἐνευσεν αὐτῷ νὰ μὴ κινήθῃ, καὶ ἐσταύρωσε τὰς χειρας. Ὁ Βρονίνης ἐνόησε τὸ οἷτιον τῆς τοιαύτης μεγαλοπρεποῦς ἡρεμίας, ἀνέπνευσεν ἰσχυρῶς, καὶ ἀναλαβὼν ἐπὶ τέλους τὴν ψυχραμίαν του εἶπεν :

— Προσέξατε, συνταγματάρχα Γουροσλῶφ, μὴ μὲ βασανίζετε περισσότερο, εἶναι ἀνωφελές. Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς διαφύγω. Ἐχετε δημίους ὑπὸ τὰς διαταγὰς σας, μὴ ἐκτελήτε σεῖς τὸ ἔργον των. Ἄφετε τοὺς πτωχοὺς αὐτοὺς διαβόλους νὰ κερδήσωσι τὸν ἄρτον των !

Καὶ ἔρριψε κατὰ γῆς τὸ τσιμβούκιον, ὅπερ ἐθραύσθη εἰς δύο. Ὁ Γουροσλῶφ ἐγένετο ἐξάλλος ἐκ τῆς χαρᾶς. Ἡ πειθαρχία παρεβιάσθη, ἠδύνατο λοιπὸν νὰ ἐκδικηθῇ *τομήμας*.

— Δύο στρατιῶται ! Δύο στρατιῶται ! ἀνέκραξε.

Δύο στρατιῶται ἐξεληθόντες τῆς γραμμῆς συνέλαβον τὸν Ἀλέξανδρον, ἀφήρσαν ἀπ' αὐτοῦ τὸ ὄπλον του καὶ ἤρξαντο νὰ τὸν ἐκδύωσι. Δύο βαρεῖαι μάλιστα ἐκομίσθησαν.

Τίς δύναται νὰ εἴπῃ τί συνέβαινε τότε ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Βεράτσκας ; . . .

Τὸ πλῆθος περιέμενεν ἀνυπομόνως τὴν διασκέδασιν ταύτην. Εἶναι καὶ ἡ τιμωρία διασκέδασις διὰ τοὺς δρώντας. Ὁ ἄνθρωπος, τὸ εὐγενές τοῦτο πλάσμα—ὡς τοῦλάχιστον ἰσχυρίζεται ὁ ἴδιος ὅτι εἶναι—ἠδύναται βλέπων τοὺς ὁμοίους του, τοὺς ἀδελφούς του—εἶναι καὶ αὕτη φράσις τοῦ σαρμού ἀπὸ δισχιλίων ἡδῆ ἔτων—πάσχοντας. Δὲν εἶδατε πῶς τρέχουσιν εἰς τὰς θανατικὰς ἐκτελέσεις, καὶ αὐτοὶ οἱ τῆς ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως, ὅπως λάβωσι τὴν ὑψηλὴν ταύτην τέρψιν νὰ ἰδῶσιν αἷμα

ἀνθρώπινον ρέον ; Κατὰ τί διαφέρουσι τὴν στιγμήν ἐκείνην τῶν τίγερων ; . . .

Τὸ πλῆθος περιέμενεν . . . Αἴφνης ὑπηρετὸς τοῦ πρίγγιπος Μουριάκιν προσελθὼν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν συνταγματάρχην τεμάχιον χάρτου, περιέχον διὰ μολυβδίδος γεγραμμένας τὰς ὀλίγας ταύτας μαγικὰς λέξεις :

« Παραιτήθητε τὴν ἐκδίκησιν, καὶ ἡ θυγάτηρ μου ἀνήκει εἰς ὑμᾶς ! »

Μαγικαὶ τῷ ὄντι λέξεις !

Ὁ Βρονίνης ἐνόησε καὶ ἐφρούραξεν.

Ὁ συνταγματάρχης εἶπεν εἰς τοὺς κρατοῦντας αὐτὸν στρατιώτας :

— Ἄρκει ! ἄφετε αὐτὸν ἐλευθέρον.

Ἄς ἐπανεῖθῃ εἰς τὰς γραμμάς.

Τὸ πλῆθος δυσηρεστήθη. Ἀπόλωσε τὴν διασκέδασιν. Δὲν εἶδεν ἄνθρωπον μαστιζόμενον. Δὲν εἶδεν αἷμα ρέον !

Ὁ Βρονίνης δὲν ἐπανήλθεν εἰς τὰς γραμμάς. Ἡκολούθησε τὸν συνταγματάρχην.

— Τί θέλεις ; ἠρώτησεν ὁ Γουροσλῶφ, παραχθεις ἐκ τῆς τόσης τόλμης.

— Ἐλησημονήσατε τὸ τσιμβούκιόν σας, ὅπερ ἔσχον τὴν ἀνεπιτηδειότητα νὰ θραύσω.

Καὶ προσήνεγκεν αὐτῷ τὸ τεθραυσμένον τσιμβούκιον.

— Καὶ τί ! ἐπανελάθεν ὁ συνταγματάρχης, ἀρπάζων τὸ προσφερόμενον τσιμβούκιον. Εἶναι τοῦτο λόγος ὅπως παραβῆς καὶ δεῦτερον τοὺς νόμους τῆς πειθαρχίας ;

— Ἰσως, συνταγματάρχα ! Δὲν μοὶ εἶπετε ἄλλοτε ὅτι ἡ τύχη σας ἦτο συνδεδεμένη μετὰ τοῦ τουρκικοῦ τούτου τσιμβουκίου ; . . . Ἰδετε αὐτὸ σημερον τεθραυσμένον !

— Τί ἐνοεῖς ;

— Τίποτε ! . . . Ἡθέλησα μόνον νὰ μὴ σᾶς στερήσω τοῦ πολυτίμου οἰκογενειακοῦ κειμήλιου.

Καὶ ὁ Βρονίνης ἐπανήλθεν εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, ἀπαθὴς κατὰ τὸ φαινόμενον. Εἶχε λάβει τὴν ἀπόφασίν του, ὁ συνταγματάρχης ἔπρεπε νὰ ἀποθάνῃ . . .

Ὁ Γουροσλῶφ ἰππεύσας ἐπανήλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ πληροφορηθῇ κἀν περὶ τῆς υγείας τῆς πριγγιπέσσης. Ἡτο περίφορτος. Ἡ ἀνέλπιστος εὐτυχία τὸν ἐτάραττε.

(Συνέχεια εἰς τὸ προεχές.)

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Συνέχεια.

Ἐπὶ τῶν πρὸς βορρᾶν προπόδων τῆς Ῥοδόπης, αἵτινες ἐκτείνονται πρὸς τὴν ἀναπεπταμένην καὶ εὐρείαν πεδιάδα τῆς Φιλιππουπόλεως, θαυμάσιον καὶ ῥωμαντικώτατον τοπίον ἐπιούρει τὴν προσοχὴν τοῦ ὁδοιπόρου.

Δένδρα βαθύσκια, ἄρθονα καὶ κρυσταλλώδη ὕδατα, ὧν ἐν γένει πλουσιωτάτη εἶναι ἡ Ῥοδόπη, χλόη ἀείποτε πρασινίζουσα καὶ δροσερά, ἀήρ ἀποπνέων ὑγίαν καὶ ῥώην, ποιμνία αἰγῶν καὶ προβάτων, ποικίλλοντα τὴν μελαγχολικὴν ἡρεμίαν καὶ μονοτονίαν τῆς φύσεως, καθιστῶσι τὴν αὐτόθι διαμονὴν εὐάρεστον.

Ἐν τῷ μέσῳ μικροῦ ὄροπέδιου ὑψοῦται λευκὰ ὄρη ἡ μικρὰ μονὴ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, ἥτις ὑπὸ τὴν διοίκησιν ἀγαθοῦ καὶ φιλοκάλου ἡγουμένου, οὗτινος δυστυχῶς μὲ διαφρεύει τὸ ὄνομα, ἀείποτε παρέχει καταφυγὴν εἰς τοὺς ἕνεκα διαφόρων λόγων ἀποφεύγοντας τὴν ταρχὴν καὶ τὸ πολυμέριμον τῆς πόλεως.

Ἐκεῖ, καίτοι ἡ ὥρα τοῦ ἔτους δὲν εἶναι κατάλληλος πρὸς ἐξοχὴν, ἐκεῖ εὐρίσκομεν τὸν Πέτρον κατόπιν τῆς σκηνῆς, ἣν ἀφικηθήμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ τῆς παρούσης ἱστορίας.

Ἀναχωρήσας ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ γέροντος ὀθωμανοῦ μετέβη εἰς τὴν ἰδικὴν του. Μὴ κατορθώσας νὰ σκεφθῆ κατ' ἄλλην τὴν ἐκτασιν ἐπὶ τοῦ γεγονότος, οὐδὲ νὰναμετρήσῃ τὸ δύσκολον τῆς θέσεώς του καὶ τὴν δυσχέριαν, ἐν ᾗ ἀκουσίως περιπλέχθη, εὐρισκόμενος μετὰ τῆς συζύγου τοῦ Καλήλ, ὡς ἐκ τῆς ταραχῆς του ἕνεκα τοῦ παραδόξου τῆς σκηνῆς, κατόπιν ἐσυλλογίσθη εἰς ποῖον λαβύρινθον ἐβρίσθη, χωρὶς νὰ ἐνοῶν καὶ αὐτὸς πᾶς.

Ἐὰν ἦτο ἄλλος τις ἐν τῇ θέσει του, πιθανῶς θὰ ἐκολακεύετο, ἀνευρίσκων ἐν ἑαυτῷ τὸσαύτην γοητίδα ἐπήρειαν, ἣν ἐξήσκει ἐπὶ τῶν γυναικῶν, ἴσως ἴσως θίπεπειράτο νὰ ὠφελήθῃ αὐτῆς, περιφρονῶν ἠθικὴν καὶ καθήκοντα. Ἄλλ' ὁ ζωγράφος, ἀνατραφείς ἐν αὐστηρότητι ἠθῶν, περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐσυλλογίσθη ἢ πῶς νὰπαλλαγῇ αὐτῆς. Ἐὰν θέλετε μάλιστα, ἐμέμφετο καὶ τὴν τοιαύτην εὐνοίαν τῆς τύχης του!

Μυρίας ἔκαμε σκέψεις καὶ ἔλαθεν ἀποφάσεις, ἀλλ' εὐρίσκειν ἀπάσας χειροτέρας τὴν μίαν τῆς ἄλλης.

Νὰ διακόψῃ τὰς πρὸς τὴν τουρκικὴν ταύτην οἰκογένειαν φιλικὰς σχέσεις; Ἄλλὰ θὰ ἤρωτάτο περὶ τοῦ αἰτίου, καὶ δὲν εὕρισκε τί νὰποκριθῇ.

Νὰ ἐξακολουθῇ φοιτῶν παρ' αὐτῆ ἀλλὰ προσπαθῶν νὰποφεύγῃ τὴν συνάντησιν τῆς μητρὸς; Ἄλλὰ θὰ διήγειρε τὴν ἀγρίαν αὐτῆς ζηλοτυπίαν, καὶ πιθανῶς θὰ ἐνέβαλλεν εἰς κίνδυνον τὴν προσφιλῆ Χαληλιέ.

Ἐν τῇ ἀλληλουχίᾳ τῶν ἀποφάσεων εὔρε θεραπειᾶν προσωρινήν, τὴν ἐπὶ χρόνον τινὰ ἀπουσίαν αὐτοῦ ἐκ τῆς πόλεως καθ' ἣν ἤλπιζε νὰ εὕρῃ ἄλλην ῥιζικὴν. Τοῦτο σκεφθεῖς, προέβη εἰς τὴν ἄμεσον αὐτοῦ ἐκτέλεσιν.

— Ἄς ὑπάγω εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἶπεν. Εἶναι χειμῶν, ἀλλὰ δὲν πειράζει· ἔχει καὶ αὐτὸς τὰ θέληγτρά του. Ἡ μονὴ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς εἶναι τόσον εὐχάριστος! Ἄλλως τε δέ, καὶ ἐγὼ ἁμαρτωλὸς καὶ ὑπὸ παθῶν χειμαζόμενος, εἰσέλθω νὰ μετανοήσω· ἄς γείνω λοιπὸν καλόγηρος, ἔστω καὶ δι' ὀλίγον μόνον καιρὸν.

Καὶ ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον. Εὔρεν ἄμα ξαν, ἔλαβε μὲν ἑαυτοῦ τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα, μὴ λησμονήσας καὶ τὰ χρώματα καὶ τὰς πυξίδας καὶ τοὺς χρωστῆρας, μετὰ ὁδοιπορῶν δὲ δύο ὡρῶν περίπου εὐρίσκειτο ἐν Βοδνησί, ὁπότεν, παραλαβὼν ἡμίονον διὰ τὸ δύσβατον τῆς ὁδοῦ, ἀνήλθεν εἰς τὴν μονήν, γενόμενος δεκτὸς μετ' εὐμενείας πολλῆς.

Ὁ ἡγούμενος παρεχώρησεν αὐτῷ δωμάτιον εἰς τινὰ τῶν γωνιῶν τῆς μονῆς, ἐκ τῆς ὁποίας τῶν παραθύρων τὰ μὲν ἐβλεπον πρὸς τὴν λευκὴν ἐκ τῆς χιόνος πεδιάδα, τὰ δ' ἄλλα πρὸς ἀπότομον καὶ ἀπορρώγα τοῦ ὄρους βράχον.

Τάχιστα διὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ καλλιτεχνικῆς φιλοκαλίας καὶ τῇ βοηθείᾳ ὑπηρετοῦ τῆς μονῆς κατέστησε τὸν καλογερικὸν του θάλαμον κομψὸν ἐνδιαίτημα.

Θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἰσοβίως ἀπεφάτισσε νὰ διαμῆνῃ ἐκεῖ, διότι οὐδενὸς ἠμέλησεν. Ἀνήρτησέ τινος τῶν προσφιλεστάτων αὐτῷ εἰκόνων ἐπὶ τῶν τοίχων, κατέταξε μικρὰν βιβλιοθήκην, ἔστησε τὸν ὀρθίδαντά του, ἠτοίμασε τὰ χρώματα.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

* ΕΝ ΠΑΡΑΔΙΓΜΑ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἐδμόνδου de Amicis)

Κύριεἀξιωματικέ, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶ; τὸ εἶπω· σεῖς ἐπολεμήσατε καλῶς καὶ μεταξὺ τῶν στρατιωτῶν σας ὑπάρχουσι καὶ γενναῖοι, ἀλλ' ὑπάρχουσι ἐπίσης καὶ πολλοὶ ἀναν-

δροι!—Ὁ ἀξιωματικὸς ἐγένετο ὠχρὸς, ἐφάνη τρέμων ὄλος· ὡσεὶ κατελαμβάνετο ὑπὸ πυρετοῦ καὶ ἀκολουθῶς στρεφόμενος πρὸς ὀμιλόντινα στρατιωτῶν, αἰσχυρῶς κατὰ τὴν μάχην προσενεχθέντων ἀνεκραύγασε μετὰ φωνῆς βροντώδους καὶ ἀγρίας, ἐμποιήσασθαι ἡμῖν ὀκτον καὶ φρίκην.

— ὦ! ἄτιμοι!

Ἡ κυρία ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖρας.

Ἄνάνδρως προσηέχθησαν καὶ ὡς ἀνάνδρους τοὺς μετεχειρίσθησαν. Οἱ ἐχθροὶ τοὺς ἐτοποθέτησαν ἀνά δύο ἐν τῷ μέσῳ δύο στοίχων ἵππέων καὶ τοὺς ὠδήγησαν διὰ τῶν ἀγρῶν, ἀναγκάζοντες αὐτοὺς ν' ἀκολουθῶσι τὸ βᾶδισμα τῶν ἵππων καὶ ἠπειλοῦν, ἐπροπηλάκιζον, ἐπετίθεντο μετὰ τῶν ἵππων κατὰ τῶν παραπονουμένων. Τὸ ἀπόσπασμα περὶ λύχων ἀφᾶς εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν***, φαντάσθητε δὲ εἰς οἴαν κατάστασιν. Καὶ ὅμως εἰς τοὺς δρόμους τῆς ἀτυχοῦς ἐκείνης πόλεως, ἥτις ἦτο ἡμετέρα, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δυστήνων ἐκείνων πολιτῶν, οἵτινες ἤδη ἐγίνωσκον πῶς ἔληξεν ἡ μάχη καὶ ἤρχοντο πρὸς ἀπάντησιν τῶν αἰχμαλώτων μὲ συντετριμμένην καρδίαν καὶ τὰ ὄμματα ἐρυθρά ἐκ τῶν δακρῶν, εἰς ἐκείνας τὰς ὁδοὺς οἱ ἄθλιοι ἐξετέλεσαν τὴν τελευταίαν, τὴν αἰσχυροτέραν, τὴν βδελυρωτέραν αὐτῶν δειλίαν. Ὀντες εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν νικητῶν, κατάκοποι, ρακένδυτοι, πελιδῶν ἔχοντες τὸ πρόσωπον ἐκ τῶν τραυμάτων, μὲ τὸ στίγμα τῆς ἀτιμίας ἐπὶ τοῦ μετώπου, οἱ ἀναιδεῖς αὐτοὶ . . . ἐψάλλον!

Ἡ μήτηρ καὶ τὰ τέκνα ἐποίησαν κίνημα φρίκης.

«Ἐψάλλον ἐξηκολούθησεν ὁ ἱετρός, ἴσως ἐκ τῆς χαρᾶς ὅτι διέφευγον τοὺς μέλλοντας κινδύνους τοῦ πολέμου, ἴσως ὅπως ἐπίδειξωσιν ὅτι αὐτοὺς ὀλίγον ἐμελλεν ἂν ἐνικηθῆσαν, ἴσως δὲ καὶ ὅπως προσελκύσωσι τοὺς ἐχθροὺς. Οἱ ἐχθροὶ ἐμειδίων περιφρονητικῶς, οἱ πολῖται ἐστράφησαν ὀπίσω ἀγανακτοῦντες, οἱ δὲ αἰχμαλῶτοι ἀξιωματικοὶ ἐκάλυπτον τὸ πρόσωπον. Εἰς τούτων μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ πλέον ἐπαρουσιάσθη πρὸς τὸν διοικητὴν τῆς συνοδείας καὶ τὸν παρεκάλεσεν ἐν ὀνόματι τῆς ἀδελφότητος ὄλων

τῶν στρατῶν νὰ ἐπιβάλλῃ σιωπὴν εἰς αὐτοὺς. — Τὸ πᾶν, τῷ εἶπεν, εἰμεθα πρόθυμοι νὰ ὑποστῶμεν, ἀλλ' ὄχι αὐτὴν τὴν ὀδύνην. Ἄν δὲν δύνασθε νὰ μᾶς ἀπαλλάξητε αὐτῆς, δότε τοῦλάχιστον εἰς ἡμᾶς τὰ ξίφη μας, διὰ νὰ τοὺς θραύσωμεν τὴν κεφαλὴν. — Ὁ διοικητὴς προσέταξε τοὺς στρατιώτας του νὰ ἐπιβάλλωσι σιγὴν ἢ παραγγελία ἐξετελέσθη μετὰ χαλάζης σπαθισμῶν καὶ οἱ ἄδοντες εἰσίγησαν. Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν ἀπεχωρίσθημεν καὶ δὲν τοὺς ἐπανείδον πλέον. Ἀλλὰ καὶ εἰς ἐμὲ καὶ τοὺς ἀξιωματικούς καὶ τοὺς ὀλίγους στρατιώτας ὅσοι ἐπολέμησαν, ἔμειναν ἐντετυπωμένα εἰς τὸ νοῦν τὰ ὀνόματα καὶ αἱ φυσιολογίαι τῶν πλέον ἀνδρῶν συνεφωνήσαμεν ν' ἀναφέρωμεν τὰ πάντα ἅμα ἠθέλωμεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σύνταγμα καὶ ἐνεργήσαμεν ὅπως δοθῇ μοναδικὸν παραδειγμα ἐτηγήσαμεν τὸν λόγον μας, δέκα ἐτοῦφε κίσθησαν ἤδη, μένουν εἰ ἄλλοι δύο, οὗς θὰ ἴδῃτε. Ἡρεῖς ἐξετελέσαμεν τὸ καθήκον μας, καὶ οὐδέποτε ἠσθάνοιεν ἐλαφροτέρην τὴν συνειδησιν.

Ἡ κυρία ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς μιᾶς χειρὸς καὶ ἐψιθύρισε σχεδὸν μηχανικῶς, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ἀτενεῖς.

— Ἀλλά! . . . ὁ θάνατος, ἰατρέ!

— Πάντοτε τὸ ἴδιον, ἀνέκραξεν οὗτος, ἐγειρόμενος ὀρθίως μεθ' ὀρμῆς καὶ ἀρχίσας νὰ περιπατῇ ἐντὸς τῆς αἰθούσης, εἰμεθα πάντοτε οἱ αὐτοί! Ἐνόσω πρόκειται νὰ λέγωμεν, μόνον. — Νὰ πολεμήσωμεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἐμπρός, θάρρος, ἄς ἀποθάνωμεν! — Ἐχει καλῶς. Ἀλλ' ἅμα πρόκειται νὰ μείνωμεν εἰς τὴν θέσιν μας, ὅπως ἀποθάνωμεν τῷ ὄντι, τότε φαίνεται ὅτι κανεὶς δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ μείνῃ ἐκτὸς τοῦ ἔχοντος ἐκ φύσεως τὸ θάρρος· διὰ τοὺς ἄλλους εἶναι ζήτημα ἰδιοσυγκρασίας· ὅστις δὲν δύναται ὑπομονή! δὲν εἰμεθα ὅλοι ἥρωες!

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἐντὸς τῆς αὐτῆς σιδηροδρομικῆς ἀμαξίας συνητήθησαν εἰς διάσκημος ὀδον-

τοῦτοῦ καὶ εἰς ἀργυραμοιβός. Ἐκεῖνος ἦτο νέος οὗτος δὲ γέρον. Ὁ ἀργυραμοιβός εἶχεν ὠραστάτως ὀδόντας, οὗς ὁ ὀδοντοῦτοῦτος ἀκρόστως ὑποβλέπων διὰ μιᾶς καὶ μεθ' ὅλης τῆς σοβαρότητος:

— Ἀγκαῖατε, τῷ εἶπε, νὰ πωλήσετε τοὺς ὀδόντας σας;

— Ὅχι πτωχῶς, ἀπεκρίθη ὁ ἀργυραμοιβός.

— Τοὺς ἀγοράζω ἐπὶ τῶν οὐλῶν, ὅπως τοὺς παραλάβω μετὰ τὸν θάνατόν σας, ὅτε πλέον σὰς εἶναι ὅλως ἀχρηστοί.

— Τότε συγκατατίθεμαι. Καὶ πόσον μοι δίδετε;

— Ζητήσατε.

— Ἀπαιτῶ 3000 δραχμῶν.

— Εἶναι πολλὰ. Σὰς δίδω ἀμέσως 1,500.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ μοῦ ἐγγιξετε τοὺς ὀδόντας;

— Οὕτε κατὰ φαντασίαν.

— Τότε ἔχει καλῶς. Ἐδῶ τὰ χρήματα.

Τὴν ἐπαύριον ὁ ἀργυραμοιβός ἀνέγνω ἐν τῇ ἐφημερίδι τὴν ἐξῆς εἰδοποιήσιν.

«Ὁρατωτάτη σειρά ὀδόντων πωλεῖται μετὰ θάνατον. Ἐπὶ τοῦ παρόντος αεὐρίσκειται ἐν τῷ στόματι τοῦ ἀργυραμοιβοῦ κ. Ν. Ν. κατοικοῦντος... κτλ.»

Μετ' ὀλίγον, πολλοὶ ἤρχοντο πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ὀδόντων τοῦ δυστυχῆ πωλητοῦ, ὅστις ἐπὶ τέλους ἐξωργίσθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε μετέβη εἰς τοῦ ὀδοντοῦτοῦτος... ἀλλ' οὗτος εὐρίσκειτο ἐν τῷ δικαίῳ· ὅπως καλύψῃ δὲ πᾶσαν περιττέραν αἰδῶ ὁ ἀργυραμοιβός ἠναγκάσθη νὰ τῷ ἀποδώσῃ 3000 καὶ ἐτέρα; 500 δραχμάς.

Ἐκ διασπορῆς πῖλος. Ἐν τινι ὀμνῆσει πιστῶν ὑπουργός τις τοῦ Ὑψίστου, ἀφου ἐπεκαλέσατο τὴν φιλανθρωπίαν καὶ ἐλεημοσύνην τῶν ἀκρατῶν του, περιέφερε τὸν πῖλον του εἰς τὰ πλήρη ὅπως συναχθῶσι τὰ προσφερόμενα.

Ὁ πῖλος περιενεχθεὶς ἐπανῆλθεν εἰς χεῖρας τοῦ κυρίου του, χωρὶς νὰ περιέχει οὐδὲ ἐν λεπτόν.

Τὸν ἔθεσε τότε ὁ ἱερεὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὸν ἀνέστρεψε, ἵνα δεῖξῃ πᾶσιν ὅτι οὐδὲ λεπτόν περιεῖχε, καὶ ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν:

— Εὐχαριστῶ σοι, Θεέ μου, ἀνεβόησεν, ἐπὶ τῷ θαύματι τούτῳ. Ὅτι ὁ πῖλός μου περιέπεσεν εἰς χεῖρας τοιαύτης ὀμνῆσεως καὶ ἐν τούτοις... ἐπανῆλθε εἰς τὸν ἰδιοκτήτην του!

Διὰ τῆς οὐχόθεν. Δὲν δίδω ἐν λεπτόν δι' ὅλον τὸν κόσμον, ἔλεγε σύ-

ζυγός τις πρὸς τὴν ἐκυτοῦ σύζυγον, σὺ εἶσαι δι' ἐμὲ ὁ κόσμος, σὺ μόνη!

Ἡ ὑπερέτρια ἐν τῷ ἐγγυρῶ εὐρισκομένην δωματίῳ ἤκουεν εὐκρινῶς τὴν τοιαύτην διαβεβαίωσιν.

Μετ' ὀλίγον ὁ κύριος τοῦ κόσμου ἤρξατο νὰ κάμνῃ ἐρωτικὰς προτάσεις τῇ ὑπερέτρια. ἦτις:

— Πῶς! εἶπε, κύριέ μου, πόσον ταχέως θέλετε νὰ ἐγκαταλείψῃτε τὸν κόσμον σας;

— Σιώπα, ἀπεκρίνατο ἐκεῖνος, δὲν γνωρίζεις ὅτι οἱ κόσμοι εἶναι δύο, ὁ παλαιός καὶ ὁ νέος κόσμος;

Ἐν Ἐπισημοῖς κ. Κ... εἶχεν ἐσχάτως προμηθευθῆ πύθηκον μεγίστου ἀναστήματος καὶ ἀληθῶς ἐκτάκτου νομοσύνης.

Ἐσχάτως ὁ κ. Κ... ὅστις εἶχεν ἀφήσει τὸ ζῶον ἐν τῷ γραφεῖῳ, ἐπανέρχεται διὰ νὰ τὸ ζητήσῃ.

— Πρὸς Θεοῦ, κύριε, τῷ εἶπεν ὁ ταμίας του, ἔχω σπουδαίαν τινὰ ὑπόθεσιν διὰ τὴν ὁποίαν θὰ λείψω εἰκοσι λεπτά. Λαμβάνεται τὴν καλοτύνην νὰ με ἀναπληρώσετε κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου;

— Εὐχαριστῶς ἀπήντησεν ὁ προϊστάμενος.

Καὶ ἀρχίζει ν' ἀποταμύσῃ καὶ πληρώνει τὰς παρουσιαζόμενας συναλλαγματικὰς.

Ἀίφνης λαμβάνει ἀνάγκην νὰ ἐξέλθῃ. Χωρὶς δὲ νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ κλείσῃ τὸ χρηματοκιβώτιον διὰ τῆς κλειδῆς, ἀρκεῖται νὰ ὠθήσῃ τὴν θύραν καὶ ἀπέργεται.

Μόλις ἐξῆλθε, παῖς τις ἐπὶ τῶν εἰσπραξέων παρουσιάζεται μὲ συναλλαγματικὴν πρὸς ἐξόφλησιν ἐν φρ. 1375,60 τὴν ὁποίαν παρουσιάζει εἰς θυρίδα. Ὁ πύθηκος τείνει τὴν χεῖρα. Ὁ παῖς ὅστις ἄγνωστὸν μὲ ποῖον ἔχει νὰ κάμῃ τῷ δίδει τὴν συναλλαγματικὴν.

Τότε τὸ ζῶον, μισοῦμενον ὅτι, εἶδε τὸν κύβιον του νὰ κάμνῃ, ἀνοίγει τὸ χρηματοκιβώτιον, λαμβάνει μέγα δέμα χρηματονομισμάτων καὶ τὸ δίδει εἰς τὸν ἐμβρόντητον εἰσπράκτορα ὅστις ὠφελόμενος τῆς εὐτηχίας ταύτης τὴν ὁποίαν τοῦ ἔφερεν ἀνεξήγητόν τι λάθος ἀπῆλθε δρομαίως.

Μετὰ πέντε λεπτά ὁ κ. Κ. ἐπανήρξατο καὶ εὐρίσκων τὸ χρηματοκιβώτιον ἀνοικτόν, ἔστρεψε μετὰ ταχύτητος πανταχοῦ τὸ βλέμμα. Ὁ πύθηκος ἐννοήσας ἐξ ἐνστικτοῦ ὅτι εἶχε πράξει κακόν τι, ἐκρύβῃ ὑποκάτω ἐπίπλου τινοῦ, προδίδων οὕτω αὐτὸς ἐκυτόν, ὥστε ὁ κ. Κ. ἐνόησε πόθεν προῆλθε τὸ κακόν.

Ἐκ εἰσπρακτοῦ παῖς ἀνεκλήθη, ἀλλὰ δὲν ἐνεφανίσθη πλέον εἰς τὸ κατάστημα τῶν προϊταμένων του κ. κ. Χ... καὶ Ρ.... θ, Βουλεβάρτ Ροσσουάρ.

Ἐμπορος καὶ ὑπάλληλος. — Ἡ «Βελγικὴ Ἀνεξαρτησία» διηγείται τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον :

Υπάρχει ἐν Παρισίαις Γάλλος τραπεζίτης διατηρῶν πρὸ εἰκοσαετίας ὑπάλληλον ὀνομαζόμενον Σ... Ὁ ὑπάλληλος οὗτος φύσει τίμιος, εἶχε μισθὸν 2,000 φράγκων κατ' ἔτος, καὶ μάλιστα ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου ἠδύνατο νὰ ἐπαρκῆ εἰς τὰ τῆς συντηρήσεώς του ἐξοδα. Πολλάκις εἶπεν εἰς τὸν προϊστάμενόν του ὅτι ἐργάζεται πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ σχηματίσῃ κεφάλαιον ἐκ 5,000 φράγκων, ὅπως ἀγοράσῃ μικρὸν τι κτῆμα ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του καὶ ζήσῃ μετὰ τῆς οἰκογενείας του ἐν αὐτῷ κατὰ τὸ λοιπὸν τοῦ βίου του. Ἀλλ' ὁ τραπεζίτης οὐδέποτε ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν ὀμιλίαν τοῦ ὑπαλλήλου του, προφρασιζόμενος πάντοτε τὰ ἐμπορικά του ἀτυχήματα.

Ἡμέραν τινὰ ὁ ὑπάλληλος ὠμίλει μετὰ τοῦ προϊσταμένου του περὶ ἀυξήσεως τῆς μισθοδοσίας του, ὅτε εἰσελθὼν ἐμπορομεσίτης τις ἀνήγγειλε τῷ τραπεζίτῃ ὅτι ὁ Μ... ἔπαυσεν ἢ πρόκειται νὰ παύσῃ τὰς πληρωμὰς του. Ὁ τραπεζίτης ὅστις ἐνδιεφέρετο κατὰ 400,000 φρ. σπεύδει πρὸς ὑπάντησιν τοῦ Μ... μεθ' οὗ ἐπὶ τέλους συνεβιάσθη μὲ τὸ 30 0/0, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ Μ... τὰς ἐργασίας του χωρὶς ὁ τραπεζίτης νὰ δηλώσῃ τίποτε. Οὕτω καὶ ἐγένετο.

Τὴν ἐπιούσαν πέμπει ὁ τραπεζίτης τὸν ὑπάλληλόν του Σ... ὅπως εἰσπράξῃ τὰς 200,000 φρ. παρὰ τοῦ Μ... Ὁ ὑπάλληλος εἰσέπραξεν αὐτάς, ἀλλ' ἀντὶ νὰ διευθυνθῇ εἰς τὸ κατὰσθημα τοῦ προϊσταμένου του, μετέβη εἰς συγγενικόν του, ἐξοχικὸν μέρος καὶ ἀνορύξας δύο λάκους, ἔθαψεν εἰς ἕκαστον ἀνά 100,000 φρ.

Ἐπιστρέψας τότε εἰς τὸν προϊστάμενόν του τῷ λέγει :

- Δυσάρεστον ἴσως ἀναγγέλλω εἰδήσιν
- Τίνα ; ἐρωτᾷ ὁ τραπεζίτης.
- Τὴν χρεωκοπίαν μου !

— Πῶς ; ἀλλὰ σὺ δὲν εἶσαι ἔμπορος ἢ τραπεζίτης· σὺ δὲν ἔχεις ὑποχρεώσεις... Ἀλλ' ἄφες αὐτάς τὰς ἀνοησίας καὶ εἰπέ μοι ἐὰν εἰσέπραξες τὰ 200 000 φρ. τοῦ Μ...

— Σὰς εἶπον, κύριε, ὅτι ἔπαυσα τὰς πληρωμὰς μου. Εἰσέπραξα μὲν τὰς 200,000 φρ. ἀλλ' ἐπειδὴ βλέπω ὅτι πρὸ εἰκοσαετίας ὑπηρετῶ πλησίον σας καὶ δὲν κατώρθωσα ἔτι νὰ ἀγοράσω τὸ κτῆμα ὅπερ γινώσκετε, ἀπεφάσισα νὰ προβῶ εἰς τὸ βῆμα τοῦτο, ἀφοῦ μάλιστα εἶδον πόσον συμβιβαστικὸς εἶσθε μὲ τοὺς ὀφειλέτας σας. Ἐὰν μὲ καταδιώξτε θὰ καταδικασθῶ εἰς 5 ἐτῶν εἰρήτην, ἀλλ' ἐπὶ τέλους θὰ ἐξέλθω κάτοχος 200,000 φρ. ἐνῶ πρὸ 25 ἐτῶν ἐργαζόμενος δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀποκτήσω 5 μόνον χιλιάδας !

Ἄν ὅμως θέλετε συμβιβασμόν, σὰς προτείνω τὸ 50 0/0 ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μοὶ δώσητε ἐξωφλητήριον ἔγγραφο.

Ὁ τραπεζίτης τῷ προσέφερε 10, 20, 30 χιλιάδας φράγκων, ἀλλ' ὁ Σ... ἐπέμνε καὶ τέλος πάντων ἔλαβεν 100 000 φράγκων. Αὐθωρεὶ ἀπῆλθε μετὰ τῆς οἰκογενείας του εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Ῥενούς καὶ ἠγόρασε τὸ ποθητὸν κτῆμα.

Ἡ δημοσιεύουσα τὸ ἀνέκδοτον προρρηθεῖσα ἐφημερὶς καταδικάζει μὲν τὴν τοῦ ὑπαλλήλου Σ... συμπεριφορὰν, ἀλλὰ μέμνηται καὶ τοῦ τραπεζίτου ὅτι ἐπὶ 23 ὅλα ἔτη εἶχεν ὑπάλληλον καὶ ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ προβῇ εἰς τὸ ῥηθὲν κίνημα διὰ τοῦ ἀσυμπαθοῦς τρόπου του πρὸς αὐτόν.

Γάλλος τις, ὁ κ. Θουλλιέ, ἐξετέλεσεν ἐν Βολθεράμκον ἐν ἐξ' ἐκείνων τῶν στοιχημάτων τῶν τοσοῦτω προσφιλῶν τοῖς Ἀγγλοῖς, ἐρασταῖς τοιοῦτου εἶδους διασκεδάσεων. Ὁ κ. Θουλλιέ ὑπεχρεώτο νὰ δριατρέξῃ ἀπόστισιν 650 μιλίων ἐπὶ ποδηλάτου, ἐπὶ ἐξ' συνεχεῖς ἡμέρας, δώδεκα ὥρας καθ' ἑκάστην. Ἡρ-

χισε τὴν προπαρελθούσαν δευτέραν, κατὰ τὴν ἐβδόμην τῆς πρώτης. Τὴν παρασκευὴν ἐσπέρας εἶχε διατρέξει 546 μίλλια· τῷ ὑπελείπεντο λοιπὸν μόνον 104 μίλλια, κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν. Τὸ σάββατον δὲ ἐσπέρας πρὸ τῆς ἐβδόμης εἶχε περάνει τὸν δρόμον του, διατρέξας πλέον τῶν 9 μιλίων τὴν ὥραν.

Κληρικὸς τις ἀμερικανὸς ἐφημερίος τῆς κατὰ τὴν ὁδὸν Ἐρρίκου ἐν Νέα Ὑόρκη πολωνικῆς ἐκκλησίας συνέλαβε παραδοξοτάτην ἰδέαν ὅπως ἐπαυξήσῃ τοὺς πόρους του. Ἐδῶκεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν του χοροὺς προσδιορίσας τὸ εἰσητήριον εἰς 50 λεπτά. Καθ' ἑκάστην ἐσπέραν ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας ἄπειρον πλῆθος συνέρρεεν· ἀλλ' οἱ γείτονες καὶ μεταξὺ αὐτῶν οἱ ἡθοποιοὶ καὶ διευθυντῆς τις θεάτρου, παρεπονθήσαν διὰ τὸν θόρυβον τὸν ὁποῖον ἐκίμων οἱ χορευταὶ καὶ αἱ χορευτριάι τοὺς ὁποίους ἄπαντας μετὰ τοῦ ἐφημερίου ὠδήγησαν στὸ φρέσκο.

ΛΥΣΕΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

ΑΙΝΙΓΜΑ ΚΑ'

Τί εἶμαι ; Ἡθὲ τίποτε ! ἀπλοῦν ὄνομα μόνον !
Καὶ ὅμως εἶχον ἄλλοτε, βωμοὺς καὶ Θεᾶς
θρόνον !]

Ἐκ δύο ἀπαρτίζομαι στοιχείων.— Ἄν εἰς δύο
Μὲ κόψη, εἰς τὸ σῶμά σου ἐν ἀκαρεῖ εἰσῶμι.

Εἰς τὸν πρῶτον λύτην ἐκ τῶν ἡμερῶν συνδρομητῶν προσφέρεται ὠραία εἰκών.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ «Παρθενῶνος» ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γερανίου ἀριθ. 30.

- Ἐν ΣΥΡῶι παρὰ τῷ κυρίῳ Δ. Ἀθηναῖω,
- Ἐν ΠΑΤΡΑΙΣ παρὰ τῷ κυρίῳ Σπ. Πρινάρῃ.
- Ἐν ΝΑΥΠΑΓῶι παρὰ τῷ κυρίῳ Παύλῳ Ἰατρῷ.
- Ἐν ΧΑΛΚΙΔΙ παρὰ τῷ κυρίῳ Γ. Ν. Φιλαρέτῳ.
- Ἐν ΘΗΒΑΙΣ παρὰ τῷ γραφείῳ τῆς «Σφίγγος»

- Ἐν ΙΘΑΚῃι παρὰ τῷ κυρίῳ Κ. Ν. Παυλάτῳ.
- Ἐν ΚΕΡΚΥΡΑΙ παρὰ τῷ κ. Π. Ἀποστολοπούλῳ.
- Ἐν ΖΑΚΥΝΘῶι παρὰ τῷ κ. Γ. Κ. Σφήκα.
- Ἐν ΚΩΝ/ΠΟΔΕΙ παρὰ τῷ κ. Δ. Ἠλιόδῳ.
- Ἐν ΒΡΑΙΛΑΙ παρὰ τῷ κ. Κλεάνθει Παπάζογλῃ.